

LBRIS

We know
books

Dana Nichițelea

**ULTIMA
MINCIUNĂ
DE PE
PĂMÂNT**


Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICHIȚELEA, DANA

Ultima minciună de pe pământ / Dana Nichițelea.

Nojorid : Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-49-3

821.135.1

- Editor coordonator: Cătălina Pană
- Editare și corectare: Marius Andrei
- Tehnoredactare: Tudor Neag
- Montaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaș
- Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

PROLOG

„Continuăm cu o știre de ultimă oră. Un muncitor necalificat a încetat din viață astăzi, după ce un utilaj de mare tonaj a căzut peste el, strivindu-l. Din ancheta preliminară a poliției, s-a constatat că bărbatul în vârstă de 44 de ani întârziase la serviciu, obicei ce luase amploare în ultima perioadă. Acesta se afla într-o stare de confuzie, neputând depăși moartea soției sale, decedată în urma unui cancer mamar, depistat prea târziu. Medicul în evidențele căruia se afla victima a declarat că bărbatul dădea semne acute de depresie și urma un tratament medicamentos, aflându-se constant sub supraveghere. Colegii declară că acesta avea momente dese în care nu se putea concentra și nu era atent la ce se întâmplă în jurul său, fapt ce a dus, cel mai probabil, la manevrarea eronată a aparatului tehnice, soldându-se cu moartea acestuia. Cazul va fi închis și...”

– Ce căcat de știre e asta? Numai minciuni la orizont. Nu pot citi așa ceva. M-am săturat de toate textele voastre de doi lei. Cică facem jurnalism! Facem un căcat. Că dacă e să discutăm și despre ce se întâmplă la noi în redacție, atunci e la fel de clar cât de adevărată e tentativa asta mascată de sinucidere. Dă-mi pace...

– Tăiați, tăiați! Afară din emisie!

CAPITOLUL 1

CRISTIAN

Cristian privi în gol prin ecranul pe care se zbăteau zeci de imagini colorate. Își puse cana de cafea pe masă și se uită pierdut la cadranul ceasului fixat pe încheietura mâinii stângi. Trebuia să îi schimbe cureaua, asta era destul de uzată. 11:50. Mai avea zece minute până la următoarea ședință de consiliere, apoi încă una programată pentru ora 14:00. Bine că era joi. Aștepta cu sufletul la gură sfârșitul săptămânii. Pur și simplu, în ultima perioadă, nu avusese chef de problemele altora, ceea ce îngreuna tot mai mult procesul terapeutic.

Trecuse deja de dimineață printr-o ședință care începuse la 10:30. Reprogramată. Doamna Iosub solicitase cu o zi înainte decalarea întâlnirii cu jumătate de oră. Ea și soțul ei se aflau la o răscruce de drumuri. Se poziționau acolo de aproximativ douăzeci de ani, de când se căsătoriseră, și ar fi vrut să îndrepte toate frustrările acumulate cu o ședință pe săptămână, la care se prezenta singură, deoarece soțul refuza să participe. Nu îl interesa nefericirea ei. O considera o toană inconsecventă pe care el nu o vedea vreodată complet rezolvată. Și, după atâția ani, pentru el nici nu mai conta așa mult. Îi îngăduise totuși să îi cheltuiască banii pe terapie, dacă asta o convingea să lipsească de acasă măcar câteva ore.

Cristian își aminti că se iritase la auzul vocii ei, tocmai la final de program, cerându-i cu un glas pițigăiat o amânare pe a

două zi. Numai Dumnezeu știa cu ce ar fi ajutat-o jumătate de oră în plus și ce ar fi putut interveni în programul ei solitar și casnic. Gândise răutăcios că poate avea legătură cu îndepărtarea bigudiurilor din părul rar și roșcat, acțiune care urma să dureze mai mult în dimineața respectivă, dar își înăbușise ideea în fașă. Uneori, devenea facil să emită judecăți de valoare. Mai ales când era sictirit.

Inițial, nu voise să îi acorde favoarea asta, pentru că era nevoit să își decalazeze o parte din program, dar îi reveniseră în minte, ca un decalog expirat, motivele pentru care alesese să se facă psihoterapeut.

O perioadă bună de timp se axase pe terapia de cuplu și, deși începuse să se sature de toate dramele și telenovelele cu care trebuia să se confrunte zilnic, continua să fie o meserie bănoasă.

Cu doi ani în urmă, își deschisese un cabinet particular. O mare realizare la momentul respectiv. Acum se simțea afundat într-o rutină debusolantă. Îl bătea gândul să își încerce norocul în altă parte. Să-și depună CV-ul pentru un job cu jumătate de normă la spital. Făcuse suficient de multă practică la Psihiatrie pentru a-și aduce aminte că nicio zi nu seamănă cu alta. Fiecare criză avea farmecul ei, neputând fi ghicită din timp sau preîntâmpinată, dar cel mai mult te scoteau din ritmul banal turele de noapte. Atunci ajungeau, în regim de urgență, cele mai ciudate cazuri. Drogați sau alcoolici în plin sevraj, nebuni cu acte în regulă care, în miez de noapte, clacau din te miri ce, tinere supuse unor forme grav de abuz fizic sau sexual. Orice i-ar fi dat un sentiment că se poate juca de-a Dumnezeu.

Șirul gândurilor îi fuse întrerupt brusc de o bătaie timidă în ușă. Era ora 12:00.

CAPITOLUL 2

SABINA

Becul pâlpâia nevrotic.

Sabina aștepta să se ardă și îl privea fix, în ciuda faptului că simțea cum îi lăcrimează ochii. Era al doilea pe ziua respectivă. Ieri se arsesse lanterna cu care obișnuia să proiecteze, pe peretele palid, în codul Morse, propoziții scurte sau cuvinte fără sens. Apoi abandonase lupta, într-o manieră tragică, neonul vechi din baie. Aparent, nicio sursă de energie nu reușea să îi facă lumină printre gândurile ce o bântuiau constant.

Afară se înserase, dar asta nu o deranja nici cât negru sub unghie. Draperiile erau mereu trase. Nu suporta ideea de a fi zărită din stradă, de a lăsa vreun indiciu legat de prezența ei la domiciliu. Se descurca fără probleme în semiîntuneric și singurătate, încât de multe ori își imagina cum ar fi să își piardă vederea. Să trăiască liniștită, izolată, permițând în lăcașul ei doar vizita săptămânală a asistentului social care i-ar aduce provizii și a poștașului plictisit care ar privi-o cu silă în ziua de pensie, pentru că, mai mult ca sigur, nu ar fi capabilă să iasă din casă până la bancă sau să utilizeze corect aplicațiile legate de tranzacții monetare. Singurul neajuns ar fi că nu ar mai putea citi, pierzându-se printre poveștile inventate de autori care își transmit durerile în forme mascate.

Apartamentul micuț în care locuia era refugiul ei. Îngrămădit și mirosind a resturi de mâncare comandată, a

fixativ de păr și lene, masca destul de bine faptul că se afla la demisolul unui bloc comunist construit la finalul anilor '60.

N-avea bani de ceva mai luxos și probabil nici nu i s-ar fi potrivit. Imobilele noi, cu apartamente spațioase și coridoare luminate, cu portari și administratori de bloc care decorau scara cu ghivece de flori și îți reaminteau diplomat că nu ai plătit întreținerea, cu vecini activi și curioși, ar fi fost un mediu în care nu ar fi reușit să își ducă traiul zilnic, depresiv.

Un sunet ca o împușcătură reverberă în camera scundă și brusc totul se afundă în beznă. Pocnise și becul montat de dimineață. Ultimul. Crizele fluctuante ale rețelei de curent riscau să îi ardă și bruma de electrocasnice pe care reușise să și le achiziționeze în ultimii doi ani.

Măcar nu era un bec din ăla economic, ca să fiu sigură că arunc bani pe fereastră, gândi Sabina, încercând să își acopere oftatul de exasperare.

Câteodată, toată povestea asta cu electricitatea îi dădea de bănuț. I se întâmpla adesea să se stingă felinarele în urma ei, ca o victimă abandonată în toiul nopții de un abuzator plictisit de lipsa ei de perspectivă, evitând să își irosească energia pe ceva ce reflectă atâta negativitate. Habar n-avea de ce făcea corelațiile astea copilărești, dar i-ar fi plăcut teribil să aibă o superputere care să îi pună pe ceilalți la respect atunci când era cazul.

Se spune că nu ajungi să visezi la așa ceva până nu trăiești în mod repetat conjunctura de victimă, iar din acest punct de vedere, rădăcinile unui teritoriu nesigur se regăseau ușor în copilăria Sabine.

Ce poate atrage disprețul și furia celor din jur mai mult decât senzația că ești victima perfectă?

Inadaptabilă și lipsită de carismă, perioada liceului nu fusese o experiență prea plăcută pentru cineva tăcut, cu aer

morbid și veșnic îmbrăcat în negru. I-ar fi plăcut să facă parte dintr-un grup popular sau să povestească și ea colegilor episoade amuzante din viața sa, dar nu ar fi avut ce – decât dacă le-ar fi inventat, așa cum proceda de fiecare dată când era forțată să se expună public.

Menținea distanța ca și cum nu ar fi avut nimic bun de oferit și nu voia să înșele așteptările nimănui. În astfel de condiții, nici nu era greu să devii bătaia de joc a celor care câștigaseră cu ușurință rolul de patroni de grup.

O persiflau, înjurau în barbă, râdeau de hainele și stilul ei de a fuma, de faptul că nu se dădea în vânt după machiaj sau pantofi cu toc, ori fiindcă avea curajul să recunoască că nu știe lecția fără să se simtă vinovată sau umilită. Strigau după ea „virgină” și „neînceptă”, fără a avea idee dacă este adevărat sau nu. E drept, nu o vedeau cu niciun băiat de mână în curtea școlii, nici făcând ochi dulci paznicului tinerel de la intrare, ori rupându-se în figuri pe ringul de dans din discotecile improvizate în apartamente sau subsoluri de bloc, în care se îngrămădeau cu toții începând de joi seara, să joace biliard și să facă poștă câte o sticlă de coniac prost. Și nu doar o sticlă. Și nu doar coniac.

Își făcuse apariția acolo de câteva ori, dar nu suficient cât să lege prietenii. Știa ce se întâmplă după ce crește nivelul de alcool și intensitatea luminii scade. Așa că alegea mereu să plece devreme, fără să bea, dar cu o țigară înfiptă în bot. Singurul său viciu de atunci – fumatul.

Nu își dorea decât să ajungă invizibilă, pentru că asta părea să îi ușureze extrem de mult zilele. Să fie ca o muscă anostă care se pierde în decor, lipsită de importanță, sens sau utilitate, încât să nu poată deranja pe nimeni și nimic să nu o perturbe pe ea.

Furia sa acumulată în timp se declanșase brusc. Scena îi revenea în memorie în nopțile în care nu reușea să adoarmă; întâmplarea din marțea aia ploioasă, cu mulți ani în urmă, când, aparent, horoscopul nu se declarase favorabil.

Fusese un final de pauză ciudat. Mai avea o oră înainte de a pleca acasă, dar, cumva, simțea în aer o încărcătură stranie. Nu păruse un șoc când i-a văzut strângându-se ciorchine în jurul ei, împiedicând-o să iasă din bancă. Au înghiontit-o de la unul la altul, i-au rupt caietul de română și i-au turnat călimara pe spătarul scaunului, lăsând toată cerneala să se prelingă pe locul în care au forțat-o să se așeze, apăsându-i umerii în jos, încât aceștia să tragă restul corpului după ei.

Privise neputincioasă cum fusta turcoaz a uniformei se îmbiba ca o sugativă, trăgând însetată întreagă pată de cerneală, asimilându-i răceala și nedumerirea. Un test Rorschach pe chiloții ei jilavi de la teama declanșată brusc.

O apucaseră de ceafă, smucindu-i haotic câte o șuviță, scurt și cu mișcări rapide, cât să o determine să întoarcă dintr-o parte în alta capul, speriată că rămâne descoperită.

Simțise cum o cuprinde treptat panica, punându-i strat cu strat stăpânire pe întregul corp. Tremura din toate încheieturile și gura i se năclăise de salivă acră. Se abținuse să se prăvălească la podea, astupându-și fața în mâini. Să urle. Să-i sperie cu răcnetul de animal rănit, prins în capcană, împins la limita umilinței.

Dacă închidea ochii, se putea vizualiza și acum în starea de nervi pe care o resimțise, ca un foc care-i colcăia prin venele îngroșate de frustrare și se cerea eliberat cu orice preț.

Ieșise din zona de confort adesea, dar atunci atinsese o limită. Șocul se produsese brusc, ca o undă, un val uriaș pe care orice surfer profesionist îl așteaptă. Nu se vede la orizont, dar dacă închizi ochii și inspiri adânc, se resimte în aerul umed.

Ce urmasă părea greu de descris cu exactitate, câteva ore mai târziu, la secția de poliție. În mai puțin de cinci secunde, cea care îi rânjea în față se alesese cu capul spart, după ce fusese izbită de colțul bătătorit al băncii scrijelite cu versuri din *Enter Sandman*. Un alt coleg urla cu un compas înfipt în umăr. Scaunele se răsturnaseră, cineva se împiedicase și căzuse, dar asta nu o oprise pe Sabina să tropăie peste corpul care se chinuia să se ridice de la podea.

În mijlocul învâlmășelii, videoproiectorul de pe marginea catedrei, cel pe care îl foloseau la ocazii speciale, fusese făcut bucățele. Nu mai avea cine să le reamintească, prin filmulețe penibile, îngălbenite de vreme, ce însemnase odată 1 Mai Muncitoresc sau 8 Martie fals și prelucrat. Și proiectarea serbării de Crăciun sau a mesajelor de interes public, pe care le transmitea directoarea când nu făcea față întâlnirilor prin viu grai, urma să aibă de suferit până la următorul fond al clasei.

Singura dată când videoproiectorul ăla făcuse ceva bun cu existența lui fusese în momentul în care proiectase, înainte de vacanța de vară, *Jeux d'enfants*. Îl vizionaseră la ora de franceză, deși se dovedise până la final că profa habar n-avea cât de lipsit de moralitate putea fi scenariul în anumite momente de cotitură ale unei relații toxice. Sabineii îi plăcuse. Bolnav sau nu, era capabil să te facă să visezi la posibilitatea că ar putea să existe și altceva în afară de casă, școală, teme, părinți care țipă.

Tipa călcată în picioare rămăsese fără mobilul pe care îl avea pitit în buzunarul uniformeii. Nu aveau voie cu telefoane în timpul orelor de curs. Era începutul *zappurilor* și al SMS-urilor la șapte cenți. Cei ce nu-și permiteau un mobil salivau văzându-i pe ceilalți tastând mesaje pe sub bancă, în timpul orelor de curs.

Mai tastezi o pulă, prăpădito!, gândise Sabina, în timp ce panica crescuse în clasă și doar ea părea că își regăsise liniștea.

Își amintea cum se ridicase de la podea și simțise cum i se întind tendoanele într-un zvâc energic care o ajutase să își reconsidere poziția corporală. Trăise senzația reconfortantă de a nu mai simți frica, de a nu avea nevoie de absolut nimic. Dar tot în acea zi, înțelese că doar minciuna te poate proteja de ceilalți, de ce ți-ar putea face ei dacă le-ai da acces la gândurile și sentimentele tale.

Își dorise ca abuzul să ia final și luase. Atât, fără alte detalii. Dar, din păcate, lucrurile nu funcționau așa simplist.

În biroul îngrămădit și cu miros de sudoare stătută, unde dăduse patru declarații, cu și fără reprezentant legal, trebuise să suporte țipete, priviri agresive, rânjete și replici de genul: *Te mănâncă, așa-i? Zi, păsărică, că te scărpinăm noi. A dat căldura și te gădilă lindicul... și probabil puțoi cu care umbli nu știi să calmeze o muieră focoasă, că de aia atâta nerv pă tine, frumușico! Ia spune, încuiem ușa și te ajut să descoperi ce înseamnă un bărbat adevărat? Sau vrei cu mai mulți odată?*

Fusese prea scârbită ca să se enerveze. Simțea că e numai gura de ei, iar teama că oricum o făcuse de oaie o ajutase să își țină nervii sub control. Plecase de acolo palmuită de maică-sa în mijlocul secției, cu mașina în care taică-su jucase doar rol de șofer, căci refuzase să intre după ea să o ia acasă. Știa că le e rușine cu ea, mai ales de când depășise vârsta maleabilă a copilăriei, dar erau atât de multe acumulate, încât părea o problemă lipsită de orice rezolvare – contrar a ceea ce insista să transmită profa de mate ori de câte ori se blocau în fața unor cerințe fără sens.

Înțelegerea cu poliția fusese să meargă la ședințe de terapie și, deoarece consilierul școlar se declarase depășit de

asemenea speță, fusese direcționată către secția de psihiatrie a spitalului. Doar acolo avea acces la servicii gratuite; devenise extrem de clar că ai ei nu vor plăti pentru așa ceva. Nici pentru stricăciunile produse. Era problema ei cum făcea rost de bani și din problema ei ajunsese problema nimănui, căci Sabina doar dăduse din cap că se ocupă, fără vreo intenție de a găsi o soluție.

Cele două ședințe fugare de terapie se desfășuraseră într-un cabinet auster, cu o doamnă medic care suda țigările. Îi pusese câteva întrebări care nu păreau să aibă legătură cu nimic – dacă i-a venit menstruația și când, dacă și-a început viața sexuală, dacă îi e frică de întuneric, dacă are o relație bună cu ai ei... și totul se finalizase cu o rețetă care conținea Xanax și vitamine.

Inițial refuzase să le ia, dar situația părea că se agravează. Toate crizele de nervi, istericalele, frustrările se adunau în ea ca picăturile de ploaie într-un șanț mocirlos. Una câte una, până dădeau pe dinafară.

Adolescența îngreuna situația. Hormonii, consumul de alcool, certurile zilnice accelerau starea de agitație. De aceea, renunțase la ideea de a consuma orice fel de tărie sau droguri care să depășească sfera ușoară, recreativă. Iar când făcea asta, prefera să fie singură, într-un mediu cunoscut. Acasă, baricadată în camera ei, cu scaunul de la birou proptit în ușă.

După câteva izbucniri repetate, care o băgaseră din nou în încurcătură, capitulase. Incidentul decisiv o lăsase semiinconștientă în urma unei crize de nervi în care devastase bucătăria, așa că nu avusese încotro și începuse să ia medicamentele.

Adevărul era că nu reușea să se controleze, nu simțea că lucrurile urmau să scape de sub control decât atunci când era prea târziu să mai pună stop. Așa se trezise trăind și mai izolată

decât își propusese, sperând că nu se va regăsi vreodată în situația în care se va pierde pe sine sau va ajunge pe post de cobai, închisă în sanatoriul local.

Când renunța la tratament, avea doar o perioadă scurtă la dispoziție în care reușea să-și mențină furia sub control. Una-două zile. Uneori chiar și mai puțin, depinzând de evenimentele pe care le experimenta.

Școala fusese dificilă și, cu trecerea timpului, se dovedise că și menținerea unui serviciu stabil reprezenta o mare provocare. Îi rămăsese doar varianta de rezervă, aceea de a îmbrățișa pastilele ca pe o rudă venită din străinătate cu ciocolată *moca*.

Când plecase de acasă, sperase că într-un oraș mai mare va deveni mai simplu, dar se dovedise că nu. Identificarea unui job adecvat, care să îi permită puține interacțiuni și bani suficienți, în condițiile în care nu avea nicio diplomă la purtător, îi pusese constant nervii la încercare.

Pe lângă crizele haotice, nici alternanța zi-noapte nu era cel mai bun prieten al său. Lucrase ca paznic de noapte, dar fusese prinsă moțând în depozit, chelneriță la un cazinou, iar faptul că era adesea pipăită declanșase în ea accese de furie, soldate cu rezilierea contractului. Munca de birou ieșea din discuție, nu ar fi fost capabilă de socializare forțată și de program fix, cu cartelă de pontaj.

Fără studii și abilități, posibilitățile se restrângeau în jurul ei ca funia în jurul gâtului unui sinucigaș care tocmai și-a doborât cu vârful pantofului scaunul pe care se legăna nehotărât.

Sătulă de a se afla mereu în imposibilitatea de a-și plăti facturile, alesese varianta comodă, descoperind videochatul. Era mediul propice pentru a face bani fără a interacționa direct